

מוֹטִיב

ירחון בנושא שירה וספרות עברית

פזית אלעזר
צפריר אקשטיין
עודד בן־דורי
צביה גולן
אשר גל
יבחר גנאור
עמירם דגני
אילנה מושכל
חיים ספטי
אביחי קמחי

התחדשות

גיליון 1 | ספטמבר 2015, אלול ה'תשע"ה

משהו חדש מתחיל...

אנו שמחים ונרגשים לפתוח את הגיליון הראשון של ירחון השירה וספרות "מוטיב". ירחון "מוטיב" הוא כתב עת מקוון לעת עתה העתיד להתפרסם אחת לחודש.

כל גיליון יעסוק בנושא שהמערכת תבחר, ויפורסמו בו עשר יצירות. הגיליון הראשון יוצא בתחילת שנה ונושא אפוא התחדשות.

תמצאו כאן עשר יצירות ממשוררים וסופרים ידועים יותר וידועים פחות המבקשים להתחדש בשיר או בסיפור.

קריאה מהנה.

אלירן דיין ויאיר בן-חור

העבודה בירחון מתבצעת בהתנדבות מלאה, אי לכך אין לצפות לתגמול כספי כלשהו על פרסום יצירות, לרבות לא לתגמולים כלשהם; בשליחת יצירה לפרסום מאשר היוצר את אפשרות פרסומה בירחון, ולא יהיו ליוצר השגות או טענות באשר לפרסום או לאי-פרסום יצירתו בירחון.

דבש ו אשר גל

רק עוד פעם
במטה אשר אשלח.
עוד פעם
לטעם מן המתוק
השורץ על פני השדה.
לכתב עוד שורה.

אשר גל בעל תואר שני בספרות וקולנוע של אוניברסיטת תל-אביב. בוגר כיתת השירה הראשונה של "הליקון" (1994-1995). פרסם שירים ותרגומים מיידish בכתבי עת רבים. הוציא לאור עד כה שלושה ספרי שירה: "הממלכה" בהוצאת הליקון 2006, "השתקפויות" בהוצאת קשב לשירה 2012, ו"נהר אינו יוצא מעדן" בהוצאת פרדס 2015.

* בעקבות שיר בשם זה של לאה גולדברג

גם השנה ׀ יבחר גנאור

יש מִשְׁהוּ מְנַחֵם בִּידְיָעָה
 שְׁכַבְכֹּל שָׁנָה אַחֲרֵי חֶרֶב הַקִּיץ
 יִחְזְרוּ סִתּוּנֵי־לְפָרֶחַ בְּסִתּוֹ
 אֲדָם כְּלָנִיּוֹת יַחֲרֹף בְּשָׂדוֹתֵינוּ
 וְאָבִיב יָשׁוּב עִם סִבּוּיָנוּ.

אך אי נחמת הסביון
 שיֵיבש כְּבוֹא הַקִּיץ,
 הֵן הוּא, גַּם בְּאָבִיב הַבָּא
 לֹא יָשׁוּב.

יבחר גנאור חי בעומר עם דנה, אשתו, וילדיו עמרי ואילת. הוא מרצה במחלקה למדעי הגיאולוגיה והסביבה באוניברסיטת
 בן-גוריון שבנגב. כותב שירים ומשתתף בערבי שירה המתקיימים ב"קוקה" בבאר-שבע ובמפגשי כותבים בספרייה העירונית.
 שיריו התפרסמו באכסניות שונות כגון "דרך המילים", "כביש 40", "ביטאון לשירה" ועוד.

אל"ף בי"ת | עמירם דגני

אֶת לְמִדַּת אוֹתֵי מַחְדָּשׁ אֶת הָאֱלֹ"ף-בֵּי"ת שֶׁל הָאֱהָבָה
 וְגַם אֶת הַגִּימָ"ל וְהַדָּל"ת, הֵה"א וְהַי"ו, וְכַמוּכֵן הַזַּי"ן
 וְעוֹד נוֹתְרוּ לְפָנֵינוּ יְתֵר הָאוֹתִיּוֹת וְהַסְפְרוֹת
 כּוֹלֵל אֵלּוּ שְׁבַשְׁפוֹת זְרוֹת
 וְאֵלֶּה שְׁטָרֵם הַמְצָאוֹ אוֹ הַתְּגִלוֹ.

מִהֵן נִחְבֵּר אֶת סְפוּר הָאֱהָבָה הַשְּׁלֵם וְהַיְפָה בְּיִתְרָה.
 נִכְתַּב בֶּן אֶת סְפָר בְּרֵאשִׁית מַחְדָּשׁ, אֶת הַתְּנ"ךְ כְּלוּ,
 אֶךְ הַפְעַם לֹלֵא הַקְּנָאוֹת, הַשְּׁנָאוֹת, הַרְמִיּוֹת, הַנְּקָמוֹת, הַמְּלַחְמוֹת -
 וְעַם גֵּן עֵדֶן אֶרֶךְ יוֹתֵר.

עמירם דגני הוא משורר שהחל לכתוב שירה לפני שנים אחדות, בעיקר בנושאי בית, הורות, גירושין, זוגיות שנייה, וכן שירים חברתיים. מתכוון לפרסם קובץ שירים בספר שייקרא "שירת החדר".

כמו חדשה ו צביה גולן

אני הולכת למספרה. כל הלילה לא עצמתי עין, היו לי תכניות, ראיתי את עצמי בשער קצוץ לגמרי, ואחר כך ראיתי את עצמי בתלתלים, סלסול, פרמנט, יש לזה הרבה שמות למראה הזה של כבשה. אולי כדאי, לא יודעת, מנסה לדמיין איך אראה בתספורת חדשה לגמרי ולא מצליחה להחליט מה כדאי. בבוקר אני רצה לעבודה וישר משם קובעת תור למשה הספר.

"בטח, מותק, תבואי בשלוש, מותק, אני יקבל אותך מהר, לא תחכי הרבה, אולי גם מניקור באותה הזדמנות, מותק?"

אני מגמגמת משהו, מתאפקת בכוח לא לתקן לו את העברית, מן הרגל כזה אצלי, והוא ממחר להרגיע:

"לא, בטח שלא חייבת, אז קבענו בשלוש, ביי מותק."

מותק מגיעה בדיוק בשלוש, ומשה קצת עסוק: "כבר אתך, נשמה," הוא אומר לי, ומבקש מארטל לחפוף לי.

"לא קוראים לי ארטל, קוראים לי אורית," היא אומרת לו בכעס, והוא צוחק: "לא קוראים לך בכלל, את באה לבד."

משה הוא היחיד שצוחק מהבדיחה של עצמו, ואורית מסבנת לי את הראש וחופפת לי בציפורניים, ואני שותקת גם כשזה קצת כואב וגם כשהמים קרים לגמרי, כי אורית עצבנית מספיק, אני לא צריכה לעצבן אותה עוד. משה מתפנה אליי, עומד מאחוריי ומסרק לי את השער לכיוונים מוזרים:

"יפה לך ככה, מותק, אני ממליץ ככה, נשמה, קצת צבע וכמה פסים בצבע אחר, זה מודרני, את תהיי צעירה בכמה שנים טובות, בעלך ימות עלייך ככה, מותק, תבואי מחר לספר לי מה הוא אמר..."

הוא מדבר בלי הפוגה וגזור, מסלסל, צובע, מורח פסים, שוטף, רוחץ ומייבש. אני חדשה במראה, והתענוג יקר למדי:

"אבל תראי, נשמה, את ממש חדשה בתוך שעותיים."

מה אני כבר יכולה לעשות מול טיעון כזה מוחץ, חוץ מלשלם ולהתפלל שהתוצאה שווה את המחיר המופקע? משה מבטיח שזה לחפוף וללכת, בשפה שלו המיוחדת זה נשמע כמו wash and go, ממש פרסומת לשמפו. אני מגיעה הביתה, ויוסי מסתכל בי במבט מוזר, ודקה אחר כך הוא כבר בעיתון שלו ושואל כבדרך אגב: "בשביל מה זה היה טוב?"

אני בולעת את הרוק ואומרת:

"זה טוב לי, יוסי, אתה לא אוהב את זה?"

יוסי עונה:

"זה טוב בעיקר לכיס של הספר המהולל שלך שלא אתפלא אם יצליח לפתוח בקרוב עוד סניף, אם יש לו עוד כמה לקוחות כמוך הוא מסודר."

צביה גולן היא סופרת. עד כה ראו אור מפרי עטה ארבעה ספרי פרוזה למבוגרים וספר ילדים אחד. בקרוב יראו אור שני ספרים נוספים, האחד למבוגרים והאחר לילדים.

לך-לך | עודד בן-דורי

עוד מעט לילה
שומע שוב את הקולות
המזוהרים בפשכה
לך-לך
מביט בך
מושיט לך יד
מנסה לסלק את הכאבים
לא הולך לשום מקום.

הפוכבים עוד לא נדלקו
אני לא מתחיל לספר
תמיד אהיה פאן
לצדך
אין לי עניין
להתהלך בארץ
רק לשבת יחדו
את כפר אוחות ביד
המופשטת.

החֶשֶׁךְ מְכַסֶּה
 אִי אֶפְשָׁר לְרֹאוֹת
 אֶת הַכְּאִיִּים שֶׁלְךָ
 אֲנִי שׁוֹמֵעַ אוֹתָם
 בְּעֵצְמוֹת הַזְּקֵנוֹת שֶׁלִּי
 לֹקֶחַ אוֹתָם עַל עֵצְמִי
 אֶת רְפוּיָה
 כּוֹאֲבוֹת לִי הַיְדִים
 וְאֲנִי כֹאֵן
 בְּכָל תְּנוּחָה אֶפְשָׁרִית
 וְגַם בְּשֵׁלֵא.

אֲשַׁמְרֵת אַחֲרוֹנָה
 קִרְנִים לְבָנוֹת
 מִפְּצִיעוֹת מִהַחֲדָר הַסְּמוּךְ
 הַבְּרִית שֶׁלֵּנוּ
 לֹא עוֹבֵרֵת דֶּרֶךְ
 הַחֲתִיכוֹת הַפְּזוּרוֹת
 תְּמִיד אֶהְיֶה לְצִדְךָ
 גַּם כְּשֶׁהַכְּאִי יַעֲבֹר
 וְאֲנִי אֶשָּׂא אוֹתוֹ
 עַל גְּוֵי הַכְּפוֹף.

עודד בן-דורי יליד רמת השרון. נשוי ואב לשבעה. מתפרנס כמהנדס בחברת סטארט-אפ. בוגר השומר הצעיר.
 בוגר קיבוץ בית ישראל. בוגר קורס המנחים של פרויקט מיכאל. גר בגבעת אולגה.

התחדשות | אביחי קמחי

כְּעֵבֶר חֲמֵשׁ הַשָּׁנִים
 שׁוֹב פּוֹרַחַת הַחֶצֶר
 סִלְקֵנוּ גְרוּטָאוֹת מְעִיקוֹת
 וְחִדְשָׁנוּ אֶת הַתְּאוּרָה מִסָּבִיב
 כְּיוֹצְאִים מִחֶשְׁכָּה לְאוֹר גָּדוֹל
 הַנַּחֲנוּ שְׁלַחַן קֶטָן וְשְׁנֵי כִסְאוֹת
 שֶׁנֶּשֶׁב בְּלֵילוֹת וְרַק נִנְשָׁם עִמָּךְ
 וְשֵׁתֵּלְנוּ אֶת מִטְפָּס הַפְּסִיפְלוֹרָה
 שֶׁיִּתְפַּשֵּׁט וַיִּכְסֶּה אֶת הַלְּבָנִים
 בְּגֵדֵר הַמְּשֻׁתָּפֵת עִם הַשִּׁכְנִים
 אֲנִי מִטְפָּחִים אוֹתוֹ בְּדִבְקוֹת
 שֶׁיִּגְדֵּל בְּמַהִירוֹת
 בְּאוֹתָהּ הַנְּחִישׁוֹת שֶׁבָּה דְכֵאֲנוּ
 אֶת גְּדוּלֵי הַפְּרָא.

אביחי קמחי הוא משורר, סגן יו"ר אגודת הסופרים, חבר בהנהלת עמותת "תעצומות לפוגשים את הסרטן". סא"ל (במיל'), בעל תואר ראשון בכלכלה ולוגיסטיקה בהצטיינות. במאי 2012 יזם וערך את כנס המשוררים הראשון בכנסת. מדצמבר 2014 משמש המנהל האמנותי של המיזם "שירה עברית, משוררי ישראל קוראים משיריהם" הנערך בקול ישראל. הוציא לאור ספר אוטוביוגרפי "רשימון סרטן" ושלושה ספרי שירה.

המשקולת ו צפריר אקשטיין

דרורה הביטה אל השמים הכחולים. הם היו צלולים כל כך, נקיים כל כך ומזמינים כל כך. אולם היא ידעה שכמו תמיד, לא תוכל להצטרף אל חבריה ללהקה במעופם. בניגוד לשאר הציפורים היא לא יכלה לעוף.

בילדותה, כאשר הייתה גוזל וניסתה לעוף בפעם הראשונה, נחבט ראשה בענף העץ מעל הקן. היא נפלה אל הקרקע ורגלה נתפסה במלכודת. המלכודת הייתה מורכבת מתופסן שנסגר על רגלה, משרשרת קצרה וממשקולת ברזל. מאז בכל פעם שניסתה לנופף בכנפיה, היא הצליחה להתרומם מעט לגובה השרשרת, אך המשקולת שעל רגלה גררה אותה כלפי מטה והיא נותרה על הקרקע.

בתחילה ניסתה להיאבק בכל כוחה ברוע הגזרה. היא נופפה בכנפיה שוב ושוב אך לעוף אל השמים לא הצליחה מעולם.

"מדוע אינך עפה, הרי זה פשוט וקל כל כך?" שאלו אותה חברי הלהקה. דרורה ניסתה להסביר להם שהמשקולת הכבדה מושכת אותה מטה והיא לא מצליחה להתרומם, אבל הדרורים לא הבינו. כיצד יכלו להבין? הרי להם לא הייתה מחוברת משקולת כבדה אל הרגל. הם לא חוו משקולת כבדה המושכת את כל גופם מטה כאשר הם מנופפים בכנפיהם ועפים. בעבורם עניין התעופה היה עניין של מה-בכך ולכן לא יכלו להבין אותה.

כאשר הייתה דרורה מנסה לנופף בכנפיה, היו חברי הלהקה מתבוננים בה הציפורים המבוגרות היו מתבוננות בה במבטים מלאי רחמים, עומדות ומתלחשות בצד.

הציפורים הצעירות בנות גילה היו צוחקות צחוק רם ומתגלגל עד שהיו מגיעות המבוגרות וגוערות בהן, "הפסיקו, זה לא יפה! ראו עד כמה היא מסכנה!"

רק אחיה דרור היה קורא "קדימה, דרורה! נסי שוב!"

דרורה הבינה: ניסיונות התעופה שלה עקרים. היא לא יכלה לסבול את הצחוקים ובעיקר לא את המבטים מלאי הרחמים, ולכן חדלה לנסות. "אני ציפור קרקע," נהגה להגיד לכל דרור חדש שהודמן לסביבה. היא נהגה להביט בחברותיה הציפורים עפות לשמים כעניין שבשגרה, בעוד היא על הקרקע, עצובה ומלאת קנאה.

שנים רבות דרורה לא ניסתה, וכולם ידעו: דרורה היא ציפור שלא עפה. רק דרור אחיה לא חדל להתעקש. "נסי עוד הפעם," הפציר בה שוב ושוב אבל דרורה לא ניסתה. כמו כל שאר חברי הלהקה, גם אחיה לא הבין אותה.

יום אחד הציע דרור שיעזור לדרורה לטפס על עץ גבוה. "קפצי מהענף ונופפי בכל הכוח בכנפיך," הציע. דרורה ידעה שאין טעם, אך ניסתה כדי לרצות את אחיה. הם טיפסו יחד אל ענף גבוה בעץ. דרורה עמדה על הענף. מסביבה התכנסו שאר חברי הלהקה.

"קדימה, קפצי!" קראו כולם, "קדימה דרורה!"

דרורה לא יכלה לקפוץ. היא זכרה את אשר קרה בקן בילדותה. היא ידעה שהיא תיפול ותיחבט בקרקע. היא ידעה שאיש לא מבין אותה ואיש גם לא יבין. לבסוף הגיע כנפי חסר הסבלנות וניער את הענף במקורו. דרורה נפלה במהירות ונחבטה בקרקע.

שוב פרצו הציפורים הצעירות בצחוק, השאר הביטו בה במבטים מלאי רחמים.

"מדוע לא נופפת בכנפיך?!" שאל אחיה בייאוש.
דרורה לא ענתה לו. היא ידעה שלא יבין.

חלפו השנים, דרורה המשיכה להביט אל השמים בעצב, לחלום על החופש, ולהישאר על הקרקע.

יום אחד, כאשר הייאוש כרסם בה כל חלקה טובה, החליטה דרורה לטפס על הגבעה הגבוהה ברגל. היא טיפסה במעלה ההר, גוררת את המשקולת איתה. הטיפוס היה ארוך וקשה ודרש את כל כוחותיה של דרורה. לבסוף, עייפה ומותשת, הגיעה דרורה אל ראש הגבעה. היא הביטה אל עבר העמק. העמק נראה מרשים מאוד ממרום הגבעה והפנט אותה. זה בוודאי הנוף של כל הציפורים המעופפות באשר הן, חשבה לעצמה. היא עמדה על שפת הגבעה, העמק פרוש בפניה, וידעה את אשר עליה לעשות. לאחר זמן רב מאוד קפצה דרורה מן הגבעה אל העמק. בתחילה נופפה בכנפיה אך המשקולת החלה לגרור אותה מטה. ידעתי! איזו טיפשה הייתי כשחשבתי שאוכל לעוף, חשבה לעצמה בעודה צוללת. אך כעבור רגע התעשתה והחלה לנופף בכל כוחה בכנפיה. מהירות הצלילה שלה הואטה ולבסוף נעצרה - והיא החלה להתרומם. המשקולת הכבדה כמעט קרעה את רגלה אך דרורה לא ויתרה ולא חדלה לנופף עוד ועוד בכנפיה.

אני עפה! חשבה לעצמה. אני באמת עפה! באותו הרגע נקרעה השרשרת שלא עמדה בעומס המשקל, והמשקולת נפלה מרגלה.

מי שהביט בשמים ראה ציפור דרורה קטנה עפה, דרורה ידעה שהיא הציפור המאושרת בעולם.

צפירי אקשטיין הוא רוקח במקצועו. הסיפור המתפרסם כאן הוא הראשון מתוך קובץ סיפורים פרי עטו העתיד לראות אור בקרוב.

חירותך, ציפור מהססת \ חיים ספטי

חירותך, צפור מהססת,
 בקבוצת שבלים למעופך בחרת
 בחלקת שדה לא נודעת.
 לבטי דעתך מובילים כנפיקך
 משבלת אל שבלת
 מרוח אל רוח שמים.

רצונך מנחה כנפיקך
 כאשר עם לביך,
 וכנפיקך בנות חורין
 לתור כפי יחוד מאוייך.

חיים ספטי הוא משורר וסופר, מתגורר בפתח תקווה. פרסם שלושה ספרי שירה בהוצאת "כרמל".
 שיריו וסיפוריו התפרסמו בכתבי עת, בעיתונים ובאנתולוגיות חבר באגודת הסופרים העברים,
 באגוד הכללי של סופרים בישראל ובאקו"ם.

שלהי קיץ ו אילנה מושכל

מתפוגג לו הקיץ באבוקות שָׂרָב אַחֲרוֹנוֹת
 עַל רֵאשׁוֹנֵי טָלְלוֹ מִשְׁתַּקְפִּים יָמִים כְּבִדִּים
 עֲמוּסֵי שָׁנָה סְדוּקָה
 רוּחוֹת חֲדָשׁוֹת מִתְפָּרְצוֹת
 מִשְׁבִּים שֶׁל נֶעֱם מִתִּישְׁבִּים עַל הַלֵּב.
 מִשְׁקֵי לְהַקוֹת צִפְרִים נוֹדְדוֹת
 מְהַדְהִדִּים
 צֵא וּבּוֹא
 טִפְסֵם אֶל פְּסָגוֹת מְאֵתְגָרוֹת
 רוּמִם מְרִבְדֵי פְרִיחָה חֲדָשִׁים
 גִּיחֻחֵם וְקוֹלֵם
 אֲנוּשִׁיּוֹתָךְ -
 שָׁנָה חֲדָשָׁה בִּפְתָח.

אילנה מושכל היא אשת חינוך ותיקה עם התמחות באמנות, חינוך ותקשורת. מעורבת בקליטת עלייה. על מודל קליטה נאותה
 בכיתתה כתבה גלילה רון-פדר את הספר "אליכס כבר לא עולה חדש". מרכזת את קליטת תלמידי יוצאי אתיופיה בבית הספר
 ומעניקה להם מטרייה לכיסוי כלל צורכיהם. כותבת שירה המתמקדת בצדק חברתי ובנקודות רגישות בחייה. בימים אלו עובדת
 על הוצאת ספר שירה ראשון.

שק אטום ופזית אלעזר

היא מביטה במודעה שמתעקשת לשוב ולרצד על המרקע. בכל פעם שאצבעה מנסה להיפטר ממנה, משהו בתוכה עוצר בעדה. "ביום אחד, בהרדמה מלאה וללא כאבים". עיניה מרפרפות על האותיות, "במסגרת השירות: הייעוץ, הוועדה הרפואית והצילום הפנורמי. ללא חיוב".

היא מהססת רגע נוסף ולבסוף משאירה את פרטיה לתיאום פגישה. הרי "ועדה רפואית של מיטב הרופאים" תקבע את "הטיפול המתאים ביותר" ואולי אז גם היא תוכל לחזור ולחייך בפה מלא, מבלי להסתיר את פיה, חסר השיניים בכף ידה... היא לא מעזה לחלום רחוק מדי...

רצפת המטבח נקייה ומבריקה ועיניה מלטפות את השק האטום, שהשעינה ליד דלת הכניסה. בכבודות-מה פושטת מעליה את בגדיה המוכתמים ודוחפת גם אותם אל השק. היא לא מתקלחת, עדיין לא סיימה. במקום זאת לובשת טרנינג ישן, נועלת נעלי התעמלות, אוספת את שְעֵרָה ואת מפתחות המכונית החבוטה שלה וגוררת את הכבודה אל היציאה.

לפני שהדלת ננעלת, עיניה סוקרות בקפידה את החדר, מוודאות שכל הטינופת סולקה. תאומיהם נמצאים אצל הוריה והיא מתכוונת לאספם אחרי שתסיים, כך שיש לה מספיק זמן. בחוץ עדיין חשוך והזיעה כבר נוטפת ממנה קילוחים, היא מרימה את השק הכבד ומאפסנת אותו בתא המטען.

אורות הזריחה מתחילים לצבוע את השמים באדום מתבהר וחוץ הים הנטוש החל מתגלה לעיניה, נושק למים שבהם הייתה שוטפת לפעמים את גופה. שם נפגשו לראשונה, כשאסף אותה אל מכוניתו ושילם לה ביד רחבה. כך היה גם ביום שלמחרת ובימים הבאים.

המכונית נעצרת, הדופק הולם ברקותיה ובמאמץ רב היא מוציאה את השק החוצה, גוררת אותו הרחק מהרכב, מתיישבת עליו ומציתה סיגריה. שאיפותיה עמוקות וטבעות מתאבכות זו בתוך זו, עיניה בוהות בים.

בעיצומה של הסיגריה השנייה היא ניגשת למכונית ושולפת משם בקבוק, חוזרת אל מושבה, מרטיבה אותו היטב מכל הכיוונים, יונקת עמוק דרך הפילטר הצהוב ומשליכה על השק את שאריותיה.

בחלון הצדדי של המראה לזהבת האש ידיה רועדות ופיה מחייך לראשונה זה זמן רב. המים בוודאי כל כך נעימים בשעה זו של הבוקר.

פזית אלעזר כותבת שירת אהבה וארוטיקה. ספרה הראשון, "המקום בו גועשות המילים", ראה אור בשנת 2013 בהוצאה עצמית. ספרה השני, "פנים רבות לה", יצא לאור השנה.

משהו חדש מתחיל... גם לגיליון הבא...

גיליון מס' 2 של "מוטיב" יראה אור בעוד כחודש ונושא: **עונות**,
ואתם כבר מוזמנים לשלוח אלינו את יצירותיכם בנושא עונות
לכתובת הדואר האלקטרוני daeliran@zahav.net.il
נא לשלוח שירים מנוקדים וסיפורים קצרים עד 550 מילה.

תודה
אלירן ויאיר

מייסד ועורך: אלירן דיין | עורך אחראי: יאיר בן־חור
גרפיקה: אלירן דיין